

Sv. Alberta draudzes ziņas

2025. gada jūnijs* Nr. 157

Miers un labums!

13. jūnijā Baznīcā godinām sv. Antonu no Padujas, franciskāņu brāli, priesteri un Baznīcas mācītāju. Mūsu baznīcā sv. Antona statuju atrodas retable (no latīņu *retabulum* jeb burtiski “aiz dēļa/plāksnes/galda” jeb “dēlis aiz (altāra) galda”) labajā pusē. Līdzās Dievmātei un sv. Jāzepam, sv. Antons ir svētais, kurš visbiežāk tiek attēlots ar Bēru Jēzu rokās. Kur ir radusies šī tradīcija? Tas saistās ar viņa mistisko pieredzi un kādu liecinieku, kurš redzēja, kā sv. Antons tur rokās Bēru Jēzu un šis Bērns ir apķēris Antonu. Ikonogrāfijā tiek attēlots kā Bērns Jēzus glāsta ar roku Antona seju, bet mūsu baznīcā Jēzus piekļaujas ar galvu pie Antona vaiga. Šis mistiskais redzējums attēlo svētā franciskāņa bērnišķo vienkāršību un tīro ticību. Starp Antonu un Bēru ir

arī lilija, kas simbolizē šķīstību un dzīves pilnīgu virzību uz Dievu. Bieži Antons tiek attēlots ar grāmatu jeb Evaņģēliju rokā, uz kura sēž Bērns Jēzus, bet mūsu retablā svētais tiek attēlots arī ar ļoti ierastu motīvu - maizi. Sv. Antona maize ir dievbijības izpausme, kas atgādina par viņa mīlestību un palīdzību nabadzīgajiem. Pirmsākumi maizes motīvam ir meklējami stāstā par mazu bērnu, kurš iekrita ūdens mucā un noslīka. Māte lūdza sv. Antonu palīdzēt, solot ziedot nabagiem graudus sava bērna svara apmērā un bērns piecēlās it kā tikai būtu bijis aizmidzis. Tā aizsākās tradīcija solīt un dot žēlastības dāvanas nabagiem par žēlastībām, kas tika saņemtas pateicoties sv. Antona aizbildniecībai.

Sv. Antons ir viens no atpazīstamākajiem un iemīļotākajiem svētajiem Baznīcā, un retais nelūdz viņa aizbildniecību, īpaši, kad kaut kas tiek pazaudēts. Tomēr sv. Antons ir arī Baznīcas mācītājs, kurš savu mācību izteica sprediķos un īpaši pievērsās morālajiem un garīgajiem jautājumiem. Kā sv. Asīzes Franciska garīgajam dēlam sv. Antonam visa daba bija Dieva mīlestības spogulis un tēls Viņa žēlsirdīgajām iecerēm; kāpnes, kas ved uz mūžīgo svētlaimi. Materiālo lietu pasaule slēpj dziļu Dieva labumu, tā ka katrs dzīvnieks, zieds un zvaigzne debesīs kļūst par noslēpumainu Dieva sūtni. Pietiek vien uz šīm radībām palūkoties, lai tās pastāstītu mums savu noslēpumu. Līdzīgi maize var būt tikai ēdiens, vai arī kas vairāk - dāvana, galda kopības elements, Euharistija vai es pats kā maize priekš citiem. Jūnija mēnesis liturģijā un ikdienas dzīvē arī grib mums atklāt savus noslēpumus: Svētā Gara nosūtīšanas, Trīsvienības, Kristus Miesas un Asins, Jāņa Kristītāja, Jēzus Sirds, apustuļu Pētera un Pāvila svētki. Vasaras sākums, Baznīcas laiks, ikdienas dzīves izaicinājumi var brīžam likties nesavienojami, tomēr Tēvs mums sūta Garu, lai mūsu dzīves pieredzētu jauno dzīvi.

Kā mēs varam iegūt tādu skatienu, lai redzētu jaunā veidā Dievu, sevi, cilvēkus un pasauli sev apkārt? Sv. Antons sprediķī par Svēto Garu un cilvēka dvēseli saka: “[...] jūs palieciat pilsētā, līdz tapsiet ietērpti spēkā no augšienes” (Lk 24,49). Svētais Gars, kurš ņem sev dvēseli par līgavu, apbruņo to ar spēku no augšienes. Tāpēc Isajs saka: “Viņš nogurušam dod spēku” no augšas, “un spēcina to, kam nav stipruma” (Is 40,29). Dod spēku, lai pieceltos, pavairo drosmi, lai nekristu kārdinājumu laikā, un spēkus, lai labajā izturētu līdz beigām. Caur Svētā Gara un dvēseles savienāšanos notiek viņu salaulāšanās, sirdsapziņas istaba tiek izkrāšņota, labo domu gulta tiek labi uzklāta, piecu maņu mūzika ar uzmanības roku tiek atturēta un tā no šī laika

priecājas ar pārbagātas Dieva saldmes atmiņu, priecājas un patiesi jūt Kunga labumu”. Mūsdienās šādu biblisko un mistisko valodu nedzirdēsim sprediķos, bet tā labi parāda Dieva vēlmi mūsu dzīves piepildīt ar mieru un labumu, kas dod iekšējo vienotību un prieku dažādo izaicinājumu priekšā, īpaši cīņā par savu ticību.

br. Jānis

PĀVESTA FRANCISKA ENCIKLIKA

DILEXIT NOS

PAR JĒZUS KRISTUS SIRDS

CILVĒCISKO UN DIEVIŠĶO MĪLESTĪBU

Atgriezties pie sirds

9. Šajā nenoteiktajā un mainīgajā pasaulē ir nepieciešams atkal runāt par sirdi; tiekties turp, kur katrs cilvēks, neatkarīgi no savas šķiras un stāvokļa, veido savu vienoto veselumu; kur konkrētajiem cilvēkiem slēpjas visa viņu spēka, pārliecības, kaislību un izvēļu avots un sakne. Mēs tomēr dzīvojam sabiedrībā, ko sastāda sērijveida patērētāji, kuri dzīvo tikai šodienai, pakļauti tehnoloģiju ritmiem un troksnim, kuriem pietrūkst pacietības iesaistīties procesos, ko pieprasa to iekšējā dzīve. Šodienas sabiedrībā cilvēks “riskē pazaudēt centru, sevis paša centru”. “Mūsdienu cilvēks bieži jūtas apjucis, sašķēlies, it kā bez iekšējiem principiem, kas radītu vienotību un saskaņu viņa eksistencē un darbībā. Diemžēl ļoti izplatīti ir uzvedības modeļi, kuri pārspīlē racionāli-tehnoloģiskās vai, gluži otrādi, instinktīvās dimensijas nozīmi”. Sirdij vairs nav vietas.
10. Šodien ir aktuāla nenoteiktās un mainīgās sabiedrības problēma, taču cilvēka visdziļākā kodola – sirds – nepietiekama novērtēšana nāk no senākiem laikiem; tā atrodama jau grieķu un pirmskristīgajā racionālismā, pēckristīgajā ideālismā un dažādu virzienu materiālismā. Antropoloģijā sirds tika ignorēta, un lielajai filosofiskajai domai tā kļuva par svešu jēdzienu. Priekšroka tika dota

citiem jēdzieniem, tādiem kā saprāts, griba vai brīvība. Jēdziena “sirds” nozīme ir neprecīza, un cilvēka dzīvē tam nav iedalīta konkrēta vieta. Tas varbūt ir tāpēc, ka nebija viegli ierindot to starp “skaidrajām un nodalītajām” idejām, vai arī to grūtību dēļ, ko sagādā sevis paša iepazīšana: izskatās, ka visieکشējākā, visintīmākā realitāte ir mūsu zināšanām vistālākā. Tikšanās ar otru nav nostiprinājusies kā ceļš uz sevis paša atrašanu, jo domas atkal iekrīt slimīgā individuālistmā. Veidojot savas domāšanas sistēmas, daudzi ir jutušies droši, paliekot vairāk kontrolētajā intelekta un gribas sfērā. Un neatrodot sirdij vietu, atšķirīgu no cilvēka spējām un kaislībām, kuras tiek aplūkotas atrauti vienas no otrām, plašāk neattīstījās arī ideja par personisko centru, kurā vienīgā realitāte, kas varētu apvienot visu, galu galā ir mīlestība.

11. Ja zemu vērtē sirdi, tad zemu tiek vērtēts arī tas, ko nozīmē runāt no sirds, rīkoties no sirds, izkopt un dziedināt sirdi. Ja nenovērtējam sirds specifiku, tad zaudējam atbildes, kuras nevar dot intelekts viens pats, zaudējam tikšanos ar citiem, zaudējam poēziju. Zaudējam arī vēsturi un savu pagātni, jo patiesi personisks piedzīvojums var sākties tikai ar sirdi. Dzīves noslēgumā svarīgs būs tikai tas.
12. Jāpasaka, ka mums ir sirds, ka mūsu sirds pastāv līdzās citām sirdīm, kuras tai palīdz būt “tu”. Šeit nevaram šo tēmu izvērst pietiekami plaši, tāpēc izmantosim Stavrogina tēlu no Dostojevskas romāna. Romano Gvardīni rāda viņu kā ļaunuma iemiesojumu, jo viņa galvenā iezīme ir tā, ka viņam nav sirds: “Stavroginam nav sirds; tāpēc viņa gars ir auksts un tukšs, un viņa miesa ir slinkuma un ‘dzīvnieciskas’ juteklības saindēta. Tā viņš nevar nākt pie citiem cilvēkiem, un neviens pa īstam nenāk pie viņa. Jo sirds ir tā, kas rada tuvību. Caur sirdi es esmu pie citiem, un citi ir pie manis. Tikai sirds spēj pieņemt un dot dzimteni. Tuvība ir sirds akts un sfēra. Bet Stavrogins ir tālu. [...] Jā, tālu arī no sevis paša. Arī sevī iekšā cilvēks ir sirdī, nevis garā. Nav cilvēka spēkos būt sevī garā. Ja sirds nav dzīva, cilvēks ir tikai sev blakus.”
13. Visas savas darbības mums ir jāpakļauj sirds “politiskajai kontrolei”, lai agresija un uzmācīgas vēlmes atrastu mieru lielākā labumā, ko tām piedāvā sirds, un spēkā, kas tai ir pret ļauno. Prātam un gribai jākalpo

sirdij, sajūtot un izgaršojot patiesības, nevis cenšoties dominēt pār tām, kā to bieži dara dažas zinātnes. Gribai jāvēlas sasniegt to lielāko labumu, kuru sirds zina, un arī iztēlei un jūtām jāļauj, ka sirdspuksti tās apvalda.

14. Varētu teikt, ka galu galā es esmu mana sirds, jo sirds ir tā, kas mani atšķir, veido manu garīgo identitāti un saista mani ar citiem cilvēkiem. Digitālajā pasaulē darbojošies algoritms rāda, ka mūsu domas un mūsu gribas lēmumi ir daudz “standartizētāki”, nekā mēs varētu iedomāties. Mēs esam viegli paredzami un manipulējami. Sirds tāda nav.
15. Šis vārds ir ļoti svarīgs filosofijai un teoloģijai, kuras cenšas veikt kompleksu analīzi. Tiešām, vārdu “sirds” nevar izsmeļoši izskaidrot ne bioloģija, ne psiholoģija, ne antropoloģija, ne kāda cita zinātne. Tas ir viens no tiem pirmatnējiem vārdiem, kuri “apzīmē cilvēka realitāti, kas tam piemīt kā vienotam veselumam (personai, kas ietver sevī miesisko un garīgo).” Tāpēc biologs, runājot par sirdi, nav reālistiskāks, jo redz tikai daļu no tās, bet kopums nav mazāk reāls, tas ir vēl reālāks par šo daļu. Arī abstrakta valoda nevarētu izteikt tādu pašu konkrētu un vienlaicīgi integrējošu nozīmi. Ja “sirds” mūs ved pie mūsu personības visdziļākā centra, tā ļauj mums arī iepazīt sevi vienotā veselumā, ne tikai kādā vienā izolētā aspektā.
16. No otras puses, šis unikālais sirds spēks palīdz mums saprast, kāpēc saka, ka īstenību var saprast labāk un pilnīgāk, ja to uztver ar sirdi. Tas mūs neizbēgami noved pie mīlestības, uz ko spējīga sirds, jo “mīlestība ir īstenības visdziļākais kods”. Heidegeram, saskaņā ar kāda mūsdienu domātāja interpretāciju, filosofija nesākas ar tīru koncepciju vai noteiktību, bet gan ar emocionālu satricinājumu: “Domāšanai ir jābūt aizkustinātai, pirms tā uzsāk darboties ar jēdzieniem vai darbojas ar tiem. Bez aizkustinājuma domāšana nevar sākties. Pirmais tēls būtu zosāda. Tas ir aizkustinājums, kas pirmais liek domāt un jautāt. Filosofēšana vienmēr notiek pamatnoskaņojumā (Grundstimmung)”. Un šeit parādās sirds, kas “glabā pamatnoskaņojumu, darbojas kā ‘pamatnoskaņojuma sargs’. ‘Sirds’

nemetaforiski klausās esības ‘bezskaņas balsi’, ļaujoties, ka šī balss to noskaņo un vada”.

tekstu tulkoja Ēvalds Ikaunieks
turpinājums sekos

¹ Sv. Jānis Pāvils II, *Angelus*, 2000. gada 2. jūlijs: *L'Osservatore Romano*, 2000. gada 3.-4. jūlijs, 4.

² Sv. Jānis Pāvils II, *Katehēze*, 1994. gada 8. jūnijs: *L'Osservatore Romano*, 1994. gada 9. jūnijs, 5.

³ Fjodors Dostojevskis, *Velni* (1873).

⁴ Romano Guardini, *Religiöse Gestalten in Dostojewskijs Werk*, Mainz/Paderborn 1989, 236 u.t.

⁵ Karls Rāners, *Einige Thesen zur Theologie der Herz-Jesu-Verehrung: Schriften zur Theologie*, Bd. 3, Einsiedeln 1956, 392.

⁶ *Turpat*, 393.

⁷ Byung-Chul Han, *Heideggers Herz. Zum Begriff der Stimmung bei Martin Heidegger*, München 1996, 39.

⁸ *Turpat*, 60; sal. 176.

ALFA KURSS MŪSU DRAUDZĒ

Reizi gadā Sv.Alberta draudzē tiek organizēts Alfa kurss. Šogad - pēc kārtas 27.-tais. Sākām kursu 26.janvārī un beidzām ar izlaidumu 10.maijā. Piedzīvojām vienpadsmit lekcijas šeit draudzes telpās un nedēļas nogali Dzintaru rekolekciju mājā. Izlaidumā izsniedzām 12 sertifikātus par kursa beigšanu. Lūk dažas liecības no šī gada kursantiem.

Edgars:

Biju vairākkārt dzirdējis par Alfa kursiem iepriekšējos gados, taču ikdienas straujajā skrējienā nekad nepievērsu tam uzmanību, nedomājot, ka tas varētu būt priekš manis. Šogad sievas kundze palūdza aiziet kopā ar meitām uz iepazīšanās lekciju, jo vecākajai meitai tas varētu kalpot kā pamats iestiprināšanai. Rezultātā vecākā meita saprata, ka viņa iestiprināšanai vēl nav gatava, bet mēs ar jaunāko meitu turpinājām apmeklēt lekcijas.

Alfa kursa lekcijas un sekojošās diskusijas ir labs pamats domu

virzieniem sevis attīstīšanā un Kunga prāta iepazīšanā. Tiek aplūkoti dažādi jautājumi, par kuriem ikdienā īpaši neaizdomāties.

Vēl jāpiemin satiktie jaukie cilvēki: gan organizatori, kuri apbrīnojami ziedo savu laiku, gan arī kursu kolēģi, kuri vēlas pilnveidoties un meklē atbildes uz kādiem jautājumiem.

Īpaši atzīmēšanas vērtā bija nedēļas nogale Dzintaru rekolekciju mājā un tajā pirmo reizi mūžā piedzīvotie aizlūgumi.

Ilze:

Kad Marina mani uzrunāja teikt liecību, biju nedaudz satraukta. Kuru liecību lai saku, kuru izceļu, kuru noklusēju? Visa mana dzīve no ieņemšanas brīža līdz pat šai dienai ir viena liela un patiesa Dieva liecība par Viņa brīnumu un varenību.

Esmu iemācījusies redzēt zīmes. Mans draugs jokodamies gan saka: “Tikai ne ceļa zīmes!” Esmu iemācījusies zīmes ne tikai redzēt, bet arī tās tulkot. Jo, ko gan līdz redzēt ceļa zīmi, bet nemācēt pēc tās vadīties. Tā var arī nokļūt strupceļā.

Par manu galveno ceļvedi, savā ziņā – ceļa rādītāju, ir kļuvusi Bībele. Es pateicos Dievam un arī brīnišķīgajai *Alfa* komandai, ka šajā kursā varēju

padziļināti to izprast.

Novēlu sev un mums katram ikvienam, lai Bībele kļūst par dzīvības un izzināšanas avotu, no kura smelties atbildes uz jautājumiem, kurus pasaule nevar atbildēt.

Vēlreiz no sirds pateicos visai Alberta draudzes *Alfa* komandai par atbalstu, stiprinājumu un lieliskajām lekcijām. Lai Dievs ir ar mums!

Santa:

Esmu ļoti pateicīga Dievam, ka viņš mani atveda uz šo baznīcu un Alfas kursu. Kā es šeit nokļuvu? Pirmo reizi, ejot garām šai baznīcai, es nodomāju, cik skaista, liela baznīca, kā es vēlētos atnākt uz dievkalpojumu, bet kaut kā neuzdrošinājos, jo nevēlējos nākt viena pati. Nedaudz vēlāk apstākļi sakrita tā, ka, saņemot telefonu zvanu no dakteres par savu veselības stāvokli, es atskrēju uz baznīcu. Man ausīs skanēja vārdi no radio dzirdētās svētrunas: *"Ja kāds starp jums ir nevesels, lai viņš ataicina draudzes vecākus, un tie lai lūdz Dievu par viņu, to svaidīdami ar eļļu tā Kunga vārdā. Un ticīga lūgšana izglābs slimo, un Tas Kungs viņu uzcelš. Un, ja viņš grēkus būtu darījis, viņam tiks piedots"* (Jēkaba 5:14-16)", tajā dienā es sapratu, ka man jādodas uz baznīcu, ka man var palīdzēt tikai un vienīgi Dievs.

Esmu pateicīga prāvestam Jānim, kurš man pateica par šī kursa

uzsākšanos un aizlūdza par mani Alfas pirmajā tikšanās reizē un Vispasaules slimnieku dienā.

Alfas kurss man bija jauna pieredze. Man patika visas lekcijas, tās bija vērtīgas un iedvesmojošas. Patika arī sarunas pēc lekcijām, sākumā es no tām biju nedaudz nobijusies, jo nebiju radusi skaļi runāt par ticību, bet pateicoties šīm sarunām, es saņēmu iedrošinājumu doties pie grēksūdzes. Pēdējo reizi pie grēksūdzes biju pirms kristībām, 30 gadus atpakaļ, man patiešām bija jāsaņem. Alfas kursa laikā es saņēmu arī Pirmo Svēto Komūniju, tas bija ļoti skaists notikums. Kursā laikā es iegādājos un sāku lasīt Bībeli, ko iepriekš nedarīju.

Ar pateicības vārdiem varu teikt, ka šis kurss, saņemtie aizlūgumi (pateicos arī mātai Inesei Ievai, pr. Valteram Vārpsalietim un savai ģimenei), došanās pie grēksūdzes, Svētās Komūnijas saņemšana, Bībeles lasīšana, lūgšanas un dievkalpojumu apmeklēšana deva man spēku pārbaudījumos. Esmu stiprinājusi savu ticības pamatu un iepazinusi tuvāk Dievu. Esmu pateicīga Dievam par uzklausītām lūgšanām, ka viņš ir izglābis mani no nopietnas saslimšanas, pateicība Dievam Jēzus Kristus vārdā!

Paldies visiem kursa organizētājiem un dalībniekiem par dalīšanos savās pieredzēs un stāstos, un paldies arī pavārītei par ļoti gardām zupuņām visa kursa laikā.

Daina:

Viss sākās ar to, kā es vispār nonācu Alfa kursā. Tas bija kādā vēlā, tumšā ziemas vakarā, kad biju pārgurusi no darbiem, mācībām, pienākumiem... Biju emocionāli iztukšota un, šķiet, dvēseliski apmaldījusies. Tajā laikā es ļoti ilgojos pēc kāda garīga piepildījuma, pēc miera savā nemierā. Nejauši manā acu priekšā parādījās paziņojums par Alfa kursa sākšanos. Tā bija kā neliela gaismas stariņa iespīdēšana manā ikdienas tumsā. Pieteicos un devos uz kursu kopā ar bērniem.

Jau no pirmās tikšanās reizes mani pārsteidza tā siltā, patiesi atvērta gaisotne, kas valdīja grupiņā. Mūs uzņēma tādus, kādi esam, neuzdodot liekus jautājumus, nepārbaudot mūsu zināšanas vai ticības “pareizību”.

Vienkārši uzņēma kā savējos, pabaroja, uzklausīja, apņēma ar “siltumu” un gādību. Tā sajūta bija kā drošs patvērums, kurā vari būt patiesi tu pats, bez maskām un spriedzes.

Alfa kursā mēs katrs atnācām ar savu pieredzi, savām atbildēm un jautājumiem par Dievu, ticību, dzīves jēgu. Katrs citāds, bet vienots tajā, ka meklējam. Lekcijas, diskusijas, dalīšanās..., tās paplašināja manu skatījumu uz ticības pasauli, lika aizdomāties par lietām, kuras iepriekš biju uztvērusi tikai virspusēji vai automātiski. Un tajā pašā laikā sapratu, ka zināšanas ir tikai sākums - jo vairāk zinu, jo vairāk jūtu, cik daudz vēl nezinu, un cik ļoti vēlos iedziļināties vēl vairāk.

Īpaši nozīmīga man bija iepazīšanās ar Svētā Gara tēmu. Lai gan ikdienā lūdzos, lasu Bībeli un citus garīgus tekstus, līdz šim biju skatījusies uz ticību vairāk caur Jēzu. Bet Alfa kursā man atklājās, ka tieši Svētais Gars ir tas, kas ir man blakus katru dienu, kas ir mans Padomdevējs, Mierinātājs un Ceļvedis. Tā bija atklāsmē, kas piepildīja manu ticību ar dzīvu klātbūtni un spēku.

Arī diskusijās par Dieva zīmēm es atskārtu, ka šī dāvana manī jau sen ir bijusi. Es regulāri esmu saskatījusi zīmes, it īpaši grūtajos brīžos, un tās man vienmēr ir bijušas kā ceļa rādītājs, kā mierinājums un stiprinājums. Agrāk, kad ar to dalījies, cilvēki bieži nesaprata vai pat domāja, ka tas ir kaut kas dīvains. Bet šeit, Alfa kursā, es sajutu, ka esmu saprasta, ka tā ir īpaša Dieva dāvana, kuru Viņš devis man, lai es spētu Viņu sajust un sekot Viņa balsij.

Ļoti nozīmīgs man bija arī brīdis, kad pirmo reizi piedzīvoju aizlūgšanu. Līdz šim biju pieradusi lūgties par citiem, bet šeit es pirmoreiz piedzīvoju to, kā tas ir, kad citi lūdzas par mani. Tā bija ļoti īpaša un dziļa sajūta – tāda, ko ir grūti izteikt vārdos. Tas deva man jaunu mieru un pārliecību. Pat ja vēl nezinu, vai tas, par ko tika lūgts, piepildīsies tieši tā, kā cerēju, man ir palikusi droša sajūta – būs. Dievs zina labāk, Viņš redz vairāk, un man atliek tikai uzticēties.

Kas man ir mainījies šajā laikā? Patiesību sakot, pēdējie gadi man ir bijuši vieni no grūtākajiem – ar smagiem pārbaudījumiem, zaudējumiem, vilšanās brīžiem. Ne vienreiz vien esmu bijusi uz izmisuma robežas, bet

kopš esmu gājusi Alfa kursā, esmu sajutusi, kā izmisumu nomaina miers, kā bailes atkāpjas un ienāk drosme. Es jūtu, ka esmu stiprāka, pārliecinātāka, jo zinu, ka neesmu viena – Dievs ir ar mani - katru dienu, katrā solī, caur Svēto Garu, caur cilvēkiem, caur zīmēm. Un šis ir tikai sākums.

Foto: Sandra K.

Baznīcu nakts 2025

Arī šogad mūsu draudze piedalījās Baznīcu nakts organizētajā notikumā, atverot durvis apmeklētājiem no plkst. 12:00 līdz 20:00. Jau kārtējo gadu pie mums tika noorganizēta ikonu izstāde, varēja piedalīties “Foto detektīvu spēlē” un iziet ekskursiju pa mūsu baznīcu gida pavadībā.

Toties baznīcas teritorijā, bija pasākumi bērniem: pasaku lasīšana un radošās darbnīcas; Pikniks pie Jakobī un pl.19:00 varēja izbaudīt flamenko deju studijas “Zambra” priekšnesumu katoliskās Spānijas muzikālajās tradīcijās.

Sirsnīgs paldies visiem draudzes locekļiem, kuri aktīvi piedalījās un

veltīja savu laiku, lai šis pasākums varētu notikt!

LIELĀ TALKA MŪSU DRAUDZĒ

26. aprīlī, Lielās talkas dienā, sv. Alberta draudzes locekļi pulcējās, lai uzkoptu mūsu baznīcu un tās apkārtni. Pārstāvēti bija ļoti dažādi vecumposmi.

Paldies visiem talciniekiem par ieguldīto darbu!

Marika

KAPUSVĒTKI RĪGAS SV. ALBERTA ROMAS KATOĻU DRAUDZĒ 2025.GADĀ:

5. jūlijā	plkst. 11.00	Mārupes kapos (vada tēvi jezuīti)
5. jūlijā	plkst. 13.00	Jaunmārupes draudzes Mazcenu kapos (vada tēvi jezuīti)
5 jūlijā	plkst. 10.00	Piņķu kapos
5. jūlijā	plkst. 12.00	Pleskodāles kapos
19. jūlijā	plkst. 12.00	Jaunajos Ķekavas kapos

Liturgiskais kalendārs

8. jūnijs, svētdiena – Svētā Gara nosūtīšana, obligātās svinības.

Sv. Mises: 9.00, 11.00 (mūsu draudzes bērni pieņems I sv.

Komūniju) un 18.00. Noslēdzas Lieldienu laiks.

9.jūnijs, pirmiena – Vissvētākā Jaunava Marija, Baznīcas Māte, svētki. Sv. Mises: 8.00 un 18.00.

11. jūnijs, trešdiena – Sv. Barnaba, apustulis, piemiņas diena.

Sv. Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

12. jūnijs, ceturtdiena – Mūsu Kungs Jēzus Kristus, Augstais un Mūžīgais Priesteris, svētki. Sv. Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

13. jūnijs, piektdiena - Sv. Antons no Padujas, priesteris un Baznīcas doktors, piemiņas diena. Sv. Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

14.jūnijs pl. 18.00 vigīlija jeb nākošās dienas svinību Mise.

15. jūnijs, svētdiena – Vissvētā Trīsvienība, obligātās svinības.

Sv. Mises: 9.00, 11.00 un 18.00.

18.jūnijs pl. 18.00 vigīlija jeb nākošās dienas svinību Mise.

19. jūnijs, ceturtdiena – Kristus Vissvētā Miesa un Asinis, obligātās svinības. Sv. Mises: 8.00, 11.00 un 18.00- pēc sv. Mises būs Euharistiskā procesija.

21. jūnijs, piektdiena – Sv. Aloizijs Gonzaga, mūks, piemiņas diena.

Sv. Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

23.jūnijs pl. 18.00 vigīlija jeb nākošās dienas svinību Mise.

24. jūnijs, otrdiena – Sv. Jāņa Kristītāja dzimšana, svinības.

Sv. Mises: 8.00 un 18.00.

26.jūnijs pl. 18.00 vigīlija jeb nākošās dienas svinību Mise.

27. jūnijs, piektdiena – Vissvētā Jēzus Sirds, lieli svētki.

Sv. Mises: plkst. 8.00 un 18.00.

28. jūnijs, sestdiena – Vissv. Jaunavas Marijas Bezvainīgā Sirds, piemiņas diena.

Sv. Mises: 8.00 un 17.00 (vigīlija jeb nākošās dienas svinību Mise).

29. jūnijs, svētdiena – Sv. apustuļi Pēteris un Pāvils, obligātās svinības. Sv. Mises: 9.00, 11.00 un 18.00.

Litānija Vissvētās Jēzus Sirds godam:

**no pirmdienas līdz sestdienai – pēc Sv. Mises plkst. 8:00,
svētdienās – pēc Sv. Mises plkst. 9:00.**

**No 30.jūnija līdz 31.augustam no pirmdienas
līdz sestdienai svētās Mises būs tikai vakarā!**

INFORMĀCIJA PAR DRAUDZI

Baznīca atvērta:

Darbdienās:

7.00 – 9.00 un 17.00 – 18.45

sestdienās:

7.00 – 9.00 un 16.00 – 18.00

svētdienās:

8.00 – 14.00 un 17.00 – 19.00

obligāti svinamo Baznīcas svētku dienās (darbdienās):

7.00 – 12.30 un 17.00 – 19.00

Svētās Mises:

No pirmdienas līdz piektdienai:

8:00

18:00

Sestdienās:

8:00

17:00

Svētdienās:

9:00

11:00 (Summa)

18:00 (ar ģimenēm)

Obligāti svinamajos Baznīcas svētkos:

8:00

11:00 (Summa)

18:00 (sestdienās 17:00)

Atbildīgais par izdevumu: t. Jānis

Teksta salicēja: Marika Lotaņuka

Teksta korektore: Rūta Vinķele

Saimnieciskie plāni tuvākajam gadam!

2024. gadā, pateicoties draudzes locekļu ziedojumiem, veicām vairākus svarīgus finanšu ieguldījumus: 1) baznīcas fasādes remonts no Zemaišu ielas puses; 2) šķūņu un garāžas nojaukšana un stāvvietas paplašināšana; 3) baznīcas pagrabu telpas remonts jauniešu un franciskāņu vajadzībām; 4) draudzes busiņa iegāde.

Pirms gada uzrakstīju projekta pieteikumu Mazāko brāļu kapucīnu ordeņa Ekonomiskās Solidaritātes Birojam (*Curia Generale dei Frati Minori Cappuccini, Ufficio della Solidarietà Economica, Via Piemonte, 70 – 00187 Roma, Italia*) ar vēlmi veikt remontu vēsturiskajā kapucīnu brālības mājas 2. stāvā. Padomju laikā šis nams bija nacionalizēts un padarīts par komunālo dzīvokļu māju, un priesterim iedalītas tikai dažas telpas. Pēc ēkas atgūšanas lielākā daļa no koka ēkas otrā stāva palika neapsaimniekota un neremontēta. Kapucīnu ordeņa priekšniecība pieņēma un apstiprināja mūsu projektu un piešķīra mums daļu no nepieciešamajiem līdzekļiem - 93 000 eiro, lai tuvāko divu gadu laikā mēs varētu pabeigt remontdarbus.

Remonta mērķis ir šīs kapucīnu brālības telpas nodot draudzes vajadzībām. Plānojam izveidot divas tikšanās telpas, no kurām viena būs lielākā mūsu draudzē, lasītavu/bibliotēku, labierīcības un virtuvi. Daļa no šīm telpām mums šobrīd ir zināma kā svētdienas skolas, ikonogrāfijas nodarbību un citu aktivitāšu vieta, tomēr lielākā daļa no šī 2. stāva ir neizmantota. Gribu arī atgādināt, ka mūsu draudzes telpu izmantošana nav domāta tikai dažādu grupu pulcēšanās vajadzībām, bet arī lai rīkotu dažādus ģimenes svētkus un citas svinības, ja mājās tas nav iespējams pārāk mazu telpu vai citu iemeslu dēļ. Pašreiz šāda telpa ir pirmajā stāvā, kur bāzējās Alfa kurss. Nākotnē gribētos, lai šīs telpas būtu pieejamas arī ikdienā, piemēram, studentiem lasītavā/bibliotēkā, kur klusā gaisotnē varētu mācīties.

Esam saņēmuši visas nepieciešamās būvatļaujas un šovasar plānojam uzsākt darbus. Kopējās remonta izmaksas ir aptuveni 220 000 eiro. Puse no šīs summas jau ir mūsu rīcībā un šeit īpaši jāpasakās

kapucīnu Solidaritātes Birojam, jo bez tā atbalsta uzsākt šos darbus būtu neiespējami. Aicinu atbalstīt šo projektu. Mūsu draudzei nav sabiedriskā labuma statusa, tomēr ja kādam ir iespēja ziedot, izmantojot šo statusu, tad jautājiet man, jo plašākā mērogā katoļu baznīcai Latvijā un mūsu diecēzei ir šis statuss. Ja kādam ir vēlme aplūkot šīs telpas, jautājiet man.

br. Jānis Savickis OFM Cap

2.stāva projekts

